

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VII. ker., Károly-körút 9. szám.

Ide intézendők az előfizetések, legczélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felölös szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:

Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**

Negyedévre **3 korona.**

Prém Irén.

Ábránd.

Csendes szobámban, egymagamban
Elfog a hű ábrándozás,
Mi más vagy, mint a többi férfi,
Én ábrándképem — ó, mi más!

Szemedben derültebb a fény is,
Nem láttam másnál sohasem,
Egész valód, miként a rejtély —
Ó, én a rejtélyt szeretem.

Az ideál vagy: sejti titkon
Szivem, mely érted földobog.
Ó, most tudom csak, mostan érzem
Az emberek mért boldogok!

Prém Irén.

Szeretett és nagyrabecsült grófom! Mint lelkész, de mint ember is, egész nyugodtan állithatom, hogy atyja, akinek talán egyetlen ellensége se volt, se udvarában, se a kastélyhoz tartozó birtokán, akit a faluban éppen úgy, mint a közel és távoli vidéken felekezeti és társadalmi különbség nélkül tiszteltek és becsültek, olyan bűn nélkül költözött a másvilágra, amely szándékában csakis emberi gyarlóságnak volt nevezhető, s minthogy az illető beleegyezése nélkül még szándékban sem lett volna soha végrehajtható, még a nehezen megbocsátható bűnök közé akkor sem lett volna sorozható, ha leglelküismeretesebb s legigazságosabb földi bírák ítéltek volna felette. Én, aki előtt egész élete nyitott könyvként áll, aminek lapjairól egyetlen oly tényjét sem tudtam soha leolvasni, amely miatt szigorú beszámítás alá eshetett volna, most már, miután bizonyos vagyok benne, hogy ő az örökké élők honából egész nyugodtan és megelégedetten nemcsak, hanem örömteljes szívvvel gondol reánk, akik még mindig a földön töltjük napjainkat és csakis akkor lennének reá érdemtelnek, ha az erény és felebaráti szeretet kötelességeit nem teljesítenők, hogy a grófnak nyugalmát egyszersmindenkorra biztosítsam, kötelességemnek tartom azt a fiára nézve nyugtalanító titkot leleplezni, amely miatt ez az emberi tulajdonságokban kiváló ritka becsületességű és mondhatnók a többhasonállású emberek felett kimagasló lélek olyan megbánásnak és szándékából lelki meghasonlásnak került a hatalmába, melyből csak úgy vélt szabadulni, ha azon bíró elé veti magát bocsánatért, aki nem egyeseknek hanem millióknak már valóban bűnöknek nevezhető tetteikért is megbocsátott.

Ezeket előrebocsátva, a lelkész elmondott mindent, ami a nagyurak életével ismeretlen tiszteletben és becsületességben megöregedett Nádyt, a gróf iránt hosszú évek során változatlanul megőrzött ítéletében megzavarta.

Alfonz meghatottan nyujtá kezét az őt sokáig gyötrött titok felfedezőjének, s miután szemeiből a fájdalom könnyei megereedtek, most már mintha szerető atyjának biztosan üdvözült lelke jelent volna meg előtte a leleplezett titok egyes szálait szétbontva csak ennyit válaszolt:

— Igen, igen, ő jobb és ártatlanabb volt valamennyiünkénél, mert amire mások még haláluk óráján sem gondolnának, arra, hogy a Gondviselés bocsánatát kellene kérniök és ki tudja miféle és hányféle adakozásokkal és jótéteményekkel kiérdemelniök, ő azt a bocsánatot annyi szenvedés és nyugtalanság árán halálával akarta kiérdemelni. Nekünk tehát, édes lelkipásztorom, nem marad egyéb hátra, mint hogy imánkban gyakran megemlékezzünk róla s mindazt, amit ő

emberi gyarlóságában elkövetett, még azoknál is, akik talán hitbuzgóságukban azt bűnösnek találták, az általa megkezdett jótéteményekkel és adományokkal bevégezzük.

Egész biztonsággal állithatjuk, hogy e nem hosszú ideig tartott bizalmas társalgás után, úgy Alfonznak, mint a lelkésznek nem voltak nyugtalan álmak, és a következő napon ismét megkezdhettek a jó és igaz emberek azon munkásságát, amely nemcsak egyeseknek, hanem az egész emberiségnek csakis javára szolgálhat.

Alfonz és a lelkész a többé aligha megingatható baráti érzelmek és ebből származó kötelességek elfogadásával váltak el egymástól.

A gróf már ekkor elhatározta, hogy mindenekelőtt Nádyval és leányával fog bizalmasan beszélni.

Csak most gondolhatott reá, hogy mivel és mennyivel tartozik azon ártatlanszívű gyermeknek, akit első látásától és ismeretségétől fogva védangyalának tekinthetett.

X.

Szeles és érezhetően hűvös áprilisi éj terjeszté szét sötét fátyolát a határon. Futó fellegek szállongtak a magasban s az itt-ott előbukkanó csillagok csak ritkán bocsáthattak némi halvány fényt a földön szétterjedt sötétségben. A kisdud faluban a lelkész és jegyző lakásától kezdve, minden ablak sötét volt, kivéve azt a néhány ablakot, ahol nehéz beteg, vagy talán éppen halott felett virrasztottak. Még a kastélyban sem volt látható sem gyertya, sem lámpafény, ami bizonyosságot szolgáltatott arról, hogy Alfonz is vagy távol van udvarától, vagy a boldogok álmát alussza.

Közel az éjféle órához a Nády udvarát és házát őrző komondor erős ugatása kelté fel álmából a különben is ébrenalvó házigazdát. Hirtelenében csak subáját ölté magára és a konyhában rendesen a polczra fektetett baltát leemelve s a konyhaajtót csendesen nyitva ki, jelent meg az udvarban. A szerüs-kert felől éppen ez időben mutatkozott három lovasember, talán fegyverkezetten, vagy talán csak a harmadik, mely a két elsőt valamivel távolabbról követte, tarthatott rejtve olyasmit, amelylyel a kettőt biztosan védelmeznie lehetett.

A ház gazdája, amint a három lovast megpillantotta, jobbkezében baltáját magasra emelve, belső haragot jelző, nyers hangon kiáltott feléjük:

— Kik vagytok, és mit akartok!? Ilyen időben csak tolvajok, vagy rablók jelennek meg idegen udvarban, mert a rokonok és barátok nem kerülnek a szerüs-kerthez, hanem még késő éjszaka is az udvar kapuján tesznek látogatást.

A hármak egyike, parancsoló hangon azt válaszolta :
— Hogy mit akarunk, nemsokára megtudhatod !
Nády egész testében reszketett.

Csakhamar segélyért kiáltozott, mikor neje és Juliska leánya elősiettek. — Ekkor egyik gonosztevő revolvért szegzett Nády mellének, aki alig tudott elmenekülni.

Alfonz grófot is fölébresztették álmából.

Az eseményekből ítélve, nem lehetett mást következtetni, mint hogy a rablók az ártatlan Juliskát akarták elrabolni.

A remegő leány fuldokló hangon kérdé Alfonz gróftól:

— Oh, kegyelmes uram, oh mondja, mi történt szegény szülőimmal? Mert ha nekik bajuk történt, én sem akarok tovább élni.

— Légy nyugodt, gyermekem, semmi bajuk sem lett. Juliska ekkor kezét csókolt a grófnak.

— Most már későre jár az idő, szólt a gróf, holnap tesszük meg a kellő intézkedéseket, addig is három fegyveres emberem fog ügyelni a közcsendre.

Másnap Juliska anyja tett látogatást a grófnál; bejelentve, hogy Juliska leányát egyik nagynénjéhez fogja adni.

— Ez rossz terv, miután így alig tudjuk Juliskát megvédelmezni, — mondá Alfonz gróf.

— De mit tegyünk, kegyelmes uram? kérdé siránkozva Nádyné.

— A legjobb, ha az én belátásomra bizzák az összes tennivalókat. Majd módot nyujtok a gonosztevők kézrekerítésére.

Nádyné könnytelt szemekkel, hálásan köszönte meg a nemes grófnak, amiért oly jószívűséggel gondoskodik róluk.

(Folytatása következik.)

Adsz-e csókot, édes rózsám?

Adsz-e csókot, édes rózsám?

— *Adok bizony!*

Hányat adnál, kis tubiczám?

— *Nem számítom...*

Addig adok, ameddig

Mindkettőnknek jólesik!...

Kezdhettek már!!

Jaj, de jól tudsz csókolódnizni,

Te kis hamis!

Nem fáradtál-e még bele?

— *Persze, hogyis...*

Nekem a csók, ölelés,

Mindig, mindig oly kevés!...

Folytassuk már!

Rényi Mariska.

SZÉP ANGYALKA.*

írta JÓKAI MÓR.

Holpach Klausz mézeskalácssütő mesternek három szép eladó leánya volt. Volt még azonkívül négy a gyermekszobában, de férjhezmenendő ez a három. — A legidősebb, Hilda, kenderszőkehaju volt, mályvapiros orczával, telt idomokkal; a következő volt Lóri, barna arcszínü, feketehaju, jól megtermett leányzó; a legifjabb volt Angelika, ennek fehér volt az arcza, aranszinü a haja, nyulánk a termete. Mindenki úgy hívta a városban, hogy „Szép Angyalka“. Még a krónikában is így van feljegyezve.

Karácsony estéjén az a szokás, kivált a rajnamenti leányok között, hogy hárman-hárman összejöttek vőlegénylátásra. Azért hárman, mert pohár is három volt; az egyikben víz, a másikban sör, a harmadikban bor. Azt a három poharat egymás mellé tették az asztal egyik oldalát elfoglalva, odakönyökölt s felnézett a gerendáról lecsüngő mécsesre.

Mikor azután az ehrenbreitsteni Kreuzkirche tornyában megkondult az éjféli misére hívogató harangszó, akkor a leányok közül a legidősebb rákezdté a Miatyánkot elmondani, de megfordítva, az Ámenen kezdve s az Atyánkon végezve.

És arra a nyitva hagyott ajtón át nesztelenül megjelent a sors által neki szánt vőlegény, ki a felidéző leány oldalán állva, a vállán keresztül hajolt s az asztalra tett poharak közül az egyiket felvette, kiürítette s üresen visszatette az asztalra.

Ez volt a sorspróba.

Ha a vizespoharat itta ki a tünemény, akkor a jövődöbeli szegény ficzkó volt; ha a söröspohárhoz nyúlt, akkor tehetős polgárnak ígérkezett; ha pedig a drága jó rajnai borral telt poharat üríté körömpróbáig, az már azután dúsgazdag kérőt jelentett.

A három Holpach-leány közül a legidősebb, Hilda hívására megjelent a háta mögött egy nyurga legény alakja, fején hosszú függentyüs sipkával, füle mögé dugott lúdtollal, övéről lelógó tarsolylyal, kalamárisal; valóságos iródiák. No ez bizonyosan a vizespohár után nyujtja ki a kezét. A tintásujjunak nem is jár ki egyéb. De legalább tetszetős suhancz s bizonyosan tud énekelni és gitározni.

A második leány invocatiójára egy köpczös, kurtanyakú alak jelent meg puffogós wammszban, széles bőr-övéről egy csomó kulcs lógott alá. Ez valami kulcsár lehet, vagy sáfár: mindenesetre jó asszonytartó férfi, talán özvegyember. Ez a söröspohár kiürítésével igazolta minőségét.

Végre Angelikára került a sor. Ennek a hívására aztán egy délczeg, daliás alak jelent meg, a fejedelem veres dragonyosainak fényes egyenruhájában, szép felkunkorodott bajusza és hegyes szakállá volt, gesztenyeszinü haja göndör csigákban omlott a két vállára. Ugy illett, hogy ez a boros serleget hajtsa fel.

Mire az éjféli harangszó utolsót kondult, a vőlegények megjelenésének is vége volt.

Hanem a két irigykedő néne áspis szemeit nem kerülte ki az a körülmény, hogy a daliás dragonyoskapitány a „szép Angyalkának“ nem a jobb, hanem a balkeze felől jelent meg.

* Mutatvány a költőfejedelem legújabb „Sirkő-Album“ beszélykötetéből. (Révai Testvérek irodalmi intézet részvénytársaság kiadása. Ára 2 korona 50 fillér.)

Ez természetesen mind a legnagyobb titokban történt, mert a szentatyák egyházi átokkal sujtották mindazokat a leányokat, kik ilyen módon sátáni segítséggel igyekeztek a jövődó titkait kifürkészni, hanem azért csak megtették azt a rajnai szép lányok.

* * *

Ílát a következő farsang csak meghozta a karácsonyesti babonák megvalósultát.

A legidősebb Holpach-leányért eljött a tintásujju iródiák, aki vizet iszik s versekkel és cziterával pótolja az ebédnél a hiányzó pecsenyét. A középső leányt is főköttő alá segíté a jómódú kulcsár, akinek a kancsójából ki nem fogy a sör: maga is megáll a talpán, amikor nem fekszik. Egy kicsit rezes ugyan a pofája: de ez a jó életmódtól van.

Az első kütés.

De senkire nézve olyan tökéletesen be nem váltotta jóslatát a karácsonyéji tündér, mint a „szép Angyalkánál“. Mondhatni, hogy túlmént az ígéreten. Mert az igazán gazdag és előkelő vőlegényt kapott: nem holmi kivülfényes-belülüres dragonyoskapitányt, hanem magát a fenséges kurfürst úrnak az udvari főszakácsát, Nelkenroth Tóbiás mestert.

Micsoda méltóság az, egy udvari főszakácsmester! Az nem olyan mafenn-holnaplenn miniszterelnök, akit egy elsőzolt leves miatt a vendégek leposzkondiáznak s a gazda elcsap: annak a remekeit minden száj magasztalja.

Tóbiás mester maga teremtette magát azzá, amivé emelkedett. Kezdte gyermekkorában a kuktaságon, a prépost főszakácsának vezetése mellett. Ott annyira megkedvelte magát, hogy az egyházi fejedelem saját

költségén eljáratta Luxemburgba, Brüsszelbe, Párisba, Prágába s ott oly tökéletesen kitanulta a szakácsművészetet, hogy mint befejezett mester tért vissza pártfogójához, a préposthoz, akinek híven segített e siralomvölgyét igaz paradicsommá átváltoztatni. A prépost, halála közeledtével, testamentumban hagyományozta el a jeles főszakácsát ő fenségének, Henrik-Miksa Kurfürstnek, akinek kezéről azonban ellicizálta e klenodiumot Károly-Gáspár Kurfürst.

Nagy áldozatokat hozott érte a fenséges úr. Négyszáz oroszántallér készpénzfizetés, búzát, bort, deputátumképen és ami több volt mindezeknél: egy új titlust teremtett a számára, amivel leginkább megnyerte a szívét: „Hofkuchenschreiber“ volt a czime. Mert az a „Hofkoch“ olyan ordinaré elnevezés, annak a feleségét „Hofköchin“-nek hívják. „Szakácsné“! Annak bizony a templomban az utolsó padban a helye. De a „Hofkuchenschreiberin“ számára az előkelő padokban szoritanak helyet.

Azután még egyéb is járt azzal a titullussal.

A Hofkuchenschreiber nemcsak főz, hanem ír is. Számokat ír. Ő viszi a kurfürsti konyha költségeinek a számadását. S számadással csak ő felségének magának tartozik.

Tóbiás mester fel is tudta használni helyzetének előnyeit. Annyira vitte a dolgát, hogy egy szép házat is tudott venni magának a városban. Annak a legszebb részében az emeleten maga lakott; az ablakának erkélye is volt. Az eszterhaj tele volt galambokkal, a földszinten pedig a Kurfürst dragonyostisztje volt bekvártélyozva; istálló is volt hozzá. Nagyon böles intézkedés volt az, hogy a dragonyostiszteket a polgári házakhoz oszszák be szállásra. Ezzel segítve volt a polgárokon is, meg a katonákon is.

Mikor aztán már jól felcseperedett vagyon dolgában Tóbiás mester, annyira, hogy egy asszonyt el tudjon tartani, akkor kiszemelte magának a legszemrevalóbb leányt, a Holpach mester „szép Angyalkáját“.

Hogyne adták volna hozzá! De két kézzel adták. — Holpach mester is az udvarhoz tartozott: „Hofboutellier“ volt a czime („udvari palaczknok“). Rá nézve ez rangemelés volt.

Azután meg egy mézeskalácsosra nézve lehet-e ragyogóbb ideálja egy vőnek egy udvari főszakácsnál?

De vajjon a szép Angyalkának is annyira ideálja volt-e egy vőlegényben a Hofkuchenschreiber?

A számokat lehet megkérdezni. Mindakettőnek az életkorában volt egy 1-es meg egy 6-os. Csakhogy a menyasszonyéban hátul volt a 6-os, a vőlegényében meg elől.

Tóbiás mester erősen elhizott alak volt: nem is lehetett más. A sok ételkóstolgatás felteremti az embert. Az orczái olyan pirosak voltak, mint a turbántök, amihez annyival inkább hasonlított, mert neki is, mint szakácsnak, turbánt kellett viselni, az arcját pedig simára borotválni, hogy azon egy szál szőr ne maradjon.

A szakács-turbánt azonban le kell tenni az embernek, mikor vőlegényfővel a templomban az oltár elé járul: akkor azután mindenki láthatta, hogy Tóbiás mesternek a koponyáján sincs egy szál haja sem.

No, de annál bámulatraméltóbb dús hajzata volt a szép menyasszonynak: az a ruhája szegélyét érte. Az arcza pedig csakugy világított az oltár gyertyafényé-

ben, olyan fehér volt. (Leánynak nem volt szabad kifesteni az arcát, asszonynak már kötelessége.)

És minden ember, aki látta e párt az oltár előtt kéz-kézben, azt mondá magában nagy fennhangon:

„Ej, de szép haja van a menyasszonynak; ej, de sima feje van a vőlegénynek“!

A szent szobrok és oltárképek előtt mindenki visszatartotta a gonoszkodó véleményét; de bizony kimenet a templom lépcsőin már suttogták egymás fülébe a komaasszonyok; sőt a két irigykedő testvér fennhangon is mondogatta, hogy „no csak hadd váltsa fel a „szép Angyalka“ azt a mirtuskoszorut a fején az aranycsipkés főkötővel, majd nem lesz olyan sima a Tóbiás mester koponyája“.

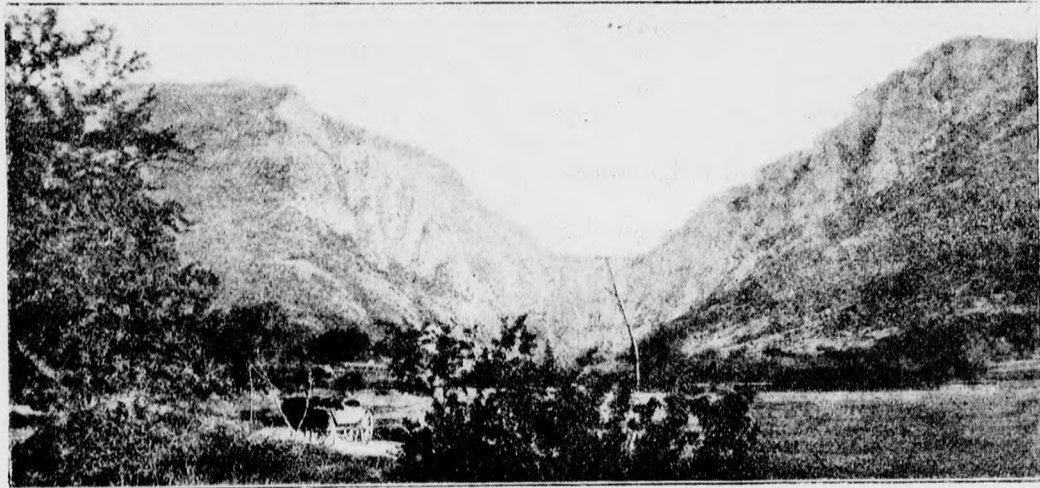
El is szaporodott ez a gúnymondás az egész városban.

No no! Tóbiás mester házában dragonyoskapitány van beszállásolva.

Tóbiás mesternek este hét órától éjjelig dolga van a kurfürsti konyhában, amelytől egy ugrásra sem szabadulhat. A dragonyoskapitánynak pedig este hét órától reggelig szabad ideje van: semmi dolga.

ebben a hivatásban erősebb, mint a mézeskalács sütő leánya.

Az már hozományképen nyerte ezt a tudományát még hazulról s itt aztán teljes hatalmi kört talált tehetsége gyakorlatának. Fel is használta egész szenvedélylyel. Mindenki azt mondá, hogy most találta meg Tóbiás mester a maga jobbik felét. Szép Angyalka leleményessége tökéletesíté a férje szakácművészetét s naponként új meg új inyencztalálmánnyal lepte meg Kurfürst vendégeit. Minő torták, minő pástétomok kerültek a lakomaasztalra! Tündérvárak és piramisok cukorból és mandulából! Hát még a tolldiszükben pompás fázánok és vadpávák; a feldiszitett vadkanfejek, a festői csoportozatú császármadár-filet-k, a lán-goló puddingok; azután a kocsonyák, a krémek, Krisztus-lábacsok, apáca-poszocsok, meg a gyümölcsalakba halmozott fagyaltok! Új ételek, amelyeknek élvezésénél nem tudta az ember, hogy gombát eszik-e, vagy tengeri csiga-bigát. Az inyenczművészet összeházasította a szarvasgombát az osztrigával; szerezcsendió, gyömbér, zeller, szegfűszeg; libamáj, kakastaréj, szalonkagyomor-pép mind megtalálta a maga helyét; a mártások meg éppen fejedelmiek voltak, nem ki-

Szádellői völgy.

A karácsonyesti vőlegényidézésnél a „szép Angyalkának“ veresruhás, aranypaszományos lovaskapitány jelent meg vőlegényül, az itta a pohárból a tűzlelkű rénusi bort.

Jól csinálták ezt ki a rossz lelkek; jól elbiresztették a még rosszabbak.

* * *

Csak hogy Tóbiás mesternek is volt ám magához való esze. Túl járt ő mind a föld felett járó, mind a föld alatt lakó gonoszoknak a praktikáján.

Igen egyszerű volt a gondoskodása. Mikor hazulról fölment az uralkodó herceg palotájába, magával vitte a feleségét is az ott maradt mellette mindvégig. Együtt mentek haza szépen karonfogva, mikor vége volt a szolgálatnak.

És ez igen természetes helyzet volt.

Hisz a szakácművész feleségének ott az illetékes helye a férje birodalmában. A kurfürsti konyha való-ságos laboratórium, mondhatjuk művészi atelier, ahol a sok sürgőforgó kuktának, alszakácsnak, segédszakácsnak aki parancsoljon, kommandérozson, az csak egy hivatása magaslatán álló asszony lehet: s ki volna

méltetvén tőlük sem kávé, sem punch, sem malváziai bor...

Egy-egy fényesebb ünnepély alkalmával meg aztán ott pompáztak ezüst-állványaikon a képzőművészetbe vágó remekei a szakácstudománynak: a cukorból alakított tündérfigurácskák; meg az Európát hátán vivő bika.

És a gyönyörben úszó vendégek mind mondogatták egymásnak, hogy ez meg ez a szemek és szájak által megbámult remek tál a „szép Angyalka“ kezeműve.

A „szép Angyalka“ hire betölté a legmagasabb köröket.

Először a szakácművészet csillagáé, másodsor pedig mint hűséges feleségé, aki minden idejét a férje oldalánál tölti, segítve annak dicsőséges munkájában.

... Csak a két irigy néne sűgött-bűgött alattomban egyről-másról, ami fölött azután nagyokat nevettek.

Majd megtudjuk mindjárt, hogy min nevettek.

* * *

Egy dolgról nem volt tudomása a jámbor Tóbiás mesternek. Arról, hogy az ő felesége kétalakú. Egyszerre két helyen tud lenni.

A sátán praktikája ez, aki még azokban az időkben in corpore frekventálta a gyülekezetet. Az működött sánta doktor képében az Angelika keresztelőjénél, mint keresztapa s felruházta a keresztleányát a kétalakúság adományával.

Egyszer aztán kipattant a titok.

A Kurfürst, vendégeinek unszolására, akik maguk is óhajtották a „szép Angyalkát“ megismerni, meginvitálta az udvari konyhairó feleségét a fényes udvari táncmulatságra.

Szép Angyalka meg is jelent jó korai órában, a legpompásabb öltözetben s azonnal elbájolta az egész főúri társaságot mind a külső szépségével, mind elmés válaszaival, amelyeket az udvarló férfiaknak adott. Még maga Károly Gáspár fejedelem is annyira megkedvelte a bájos hölgyet, hogy saját legmagasabb két ujjahegyével megcsippentette az orcáját, aminek a nyoma ott is maradt: a szép piros festék odaragadván ő fensége ujjaira, s fehér foltocskák maradván helyén: ami sok tréfás megjegyzésre adott okot.

Egyszer aztán a bejelentő ajtónálló hangosan elkiáltja egy ujjonérkezett vendégnek a nevét.

„Nelkenroth Tóbiásné, Holpach Angyalka ifjasszony!“

Mindenki megütközve tekintett az ajtó felé.

A jelenlevő alak pedig nevére állt föl a helyéből, a mellette álló Kurfürstnek így szólva:

„No ha a „szép Angyalka“ jön ide, akkor nekem nincs itten helyem.“

S azzal mindenki bámulatára fölkel a karszékéből s kellemteljes léptekkel libegett végig a termen, pávafark legyezőjével hűselve pihegő keblét.

Mikor a főajtóhoz ért s a szárnyajtók feltárultak, belépett a terembe a „szép Angyalka“.

Szakasztott képmása a vele szembejövő alaknak, ugyanazon öltözet, veresbársony felsőruha, aranyláncz-czal felcsiptetve, alatta égszínkék viganó arany himzés-sel, nyakakörül magas csipkegallér; aranyozott derék-szorítója rubintokkal rakva.

A két alak összetalálkozva, egy pillanatig egymás szemébe nézett s arra a korábban jött egyszerre elűnt. Az utóbb jött pedig jobbra-balra bájosan köszöngetve s keblét a pávatollakkal legyezve, odasétált az üresen maradt karszékhez s abba leült és folytatta a beszélgetést a Kurfürsttel, ott, ahol a másik elhagyta.

Még az a két kis fehér folt is ott volt az arcán, amit a Kurfürst nyájaskodása a kipirosított képén ott hagyott.

(Vége következik.)

Apróságok.

A legjobb mód.

Háziúr: Már megint elmúlt két hete, hogy magának fizetni kellett volna s még mindig tartozik a lakbérrel!

Lakos: Bocsánat, de a nagy drágaság, a csekély kereset mellett, lehetetlen volt eddig.

Háziúr: Ostoba beszéd. Ha nem tud lakbért fizetni, hát vegyen magának házat.

Hirdetés.

Egy fésűkereskedő a következő kishirdetést tette közzé a lapokban:

Kecskés Lőrincz
fésűs
saját szarvaiból.

Az ideál.

*Életemet ideálnak szentelem,
Amíg csak kék lesz az ég felettem.
Jöhet reám vihar, felhősötét,
De el nem oltja lelkeim örömet.*

*Haladjon bár a tudomány árja,
Mint egy golyó kilőtt karikája,
S romboljon szét mindent, ami égi,
Lelkem össze még se tépi!*

*Alakuljon át ég, föld színtere,
Győzzön a jó, vagy a gonosz csele;
Én akkor is ideálért égek,
Más ösvényre sohasem is lépek.*

*De ábrándom, nem valótlan áhit.
Csak, mit a föld önkényt elém állit,
Amit régen sem tagadtok soha,
Amit nyugtott erdő-liget bokra.*

*A természet ez örök temploma,
Az embernek legjobb otthona,
De mióta elhagyta, nem boldog,
Bizonyítják a sok öngyilkosok.*

*Nincs meg a hit, régi lángja, ildve,
Kialudt már hamvadóba üszke,
Győzött a tudomány ferdesége,
Szívet, lelket összetörő mérge.*

*Igy halad a világ sok száz éve,
Rátapadt az elhullt küzdők vére
Ahoz, ami anyag nem eszményi,
Ilyen czélért, jobb lenne nem élni.*

*Mert a népek e nagy létharczába,
Ki gondolna eszmény, ideálra,
Elveszhet a haza ősi joga,
Csak diadalt nyerjen pénz démona!*

*Igy fordul a világ fenekestül,
Véres harcok folynak rajt' keresztül,
A szabadság készít új világot,
Vagy az önkény hozhat szolgaságot.*

*De széttörik a szolgaság járma,
Mi népeket nyom a föld porába,
S akkor lesz jog, igazság törvénye,
Annnyi dicső lelkek szent eszménye.*

*Vagy elpusztul minden, ami földi,
Jég, hidegség, kihalt világ tölti,
A mindenség e parányi helyét,
Az ember is kiadva rajt' lelkét.*

*Az utolsó láng is, mi fellobog,
A poézis lesz, amiért dobog,
Most is annyi millió szív-lélek,
Enyészet hozzá sohasem férhet!*

*Változhatik tehát korszak, idő,
Vagy lehet a föld egy nagy temető,
Még akkor is lesznek égreörök,
A költészet állandó és örök!*

A. Szántó István.

A logika csalhatatlan törvényei...

Irta CSILLAG MÁTÉ.

Egy fürdőhelyet látogattak állandóan a báró és a bankár.

Ne rémüljenek el e sorok olvasói, a bárónak nincs fia, ki a bankár leányába belészerethessen, és így titkos találkákra, szentimentális jelenetekre, kitagadásokra, avagy a végén — egy rögtönzött életmentés után — megbánó beleegyezésre semmi kilátást ezen soraimmal nem nyújthatok.

A báró és bankár elmondandó igaz történetének egyedüli alapja az, hogy úgy a bárónak, mint a bankárnak még a fürdőhelyen is 24 órából áll minden napjuk. Ezen 24 órából a 8 órai alvás, 8 órai evés után még mindig fennmaradó harmadik és legfontosabb 8 órát a fürdő kiadatlan, de hallgatag szentesített szabályai szerint a harminczkétlevelű biblia forgatásával kell eltölteni.

Báró és bankár szívét egyaránt epeszté az irigység vegyes bánata, hogy nekik a tartlit lehetett csak kettejüknek gyakorolniok, míg körülöttük vagy 30 asztalnál a „kontra-kassza” és „vannak” hangzott állandóan, járván a debreczeni születésű „alsós” kalábriasz.

Hja, de ezen játékhöz legalább három ember kell és egy báró, meg egy bankár együtt csak két ember, akár kövérek, akár soványak.

A báró, a logika örök törvényeire hivatkozással, azt ajánlotta, hogy csipjenek fel egy harmadikat partnernek, de ugyancsak a logika örök törvényeire hivatkozással azt is kisütötte, hogy egy néppárti báró és egy milliomos bankár nem ülhetnek le még alsózni sem „akárkivel”.

— Hát kivel? — vágott vissza a bankár, — hiszen itt a fürdőben mindenki egyforma, aki „cour-taksát” fizet. Hát akkor hogy találjuk ki, hogy ki való hozzánk, a mi lealacsonyításunk nélkül?

A báró büszkén veti fel fejét.

— Nem azért tanultam a logika örök törvényeit. Menjünk a zenepavillon elé, ott sétálgatva hallgassuk ki a párbeszédet. Egy ellesett szó, egy félmondat után, ha alkalmazom a logika örök törvényeit, megmondom, hogy kivel van dolgunk. Az alternatíva, hogy vagy legalább báró, vagy legalább milliomos bankár legyen.

A középső bankárt büszkévé tette a báró második „legalábbja” és ment vele a zenepavillon körüli sétányra fülelni.

Félóráig forogtak már körben a zenepavillon és saját tengelyük körül, midőn a báró gyengéden oldalbáböki a bankárt legérzékenyebb helyén, tudniillik, ahol az erszénye van.

— Itt a mi emberünk. Látja ezt a magas, kissé hajlotthátú, sasorru embert azzal a vastag óralánczsal. Ez tetszik nekem. Most csak füleljünk, hogy mit beszél szomszédjához. Hallja, mit mondott? Azt, hogy: „A feleségem szegény betegen fekszik. Egyik házának lépcsője karrarai-marványból van, azon elcsúszott és kificzamította a karját, most kénytelen elhanyagolni házait”.

— Hallja! Látja! — örvend a báró. — Most alkalmazzuk arra, amit mondott, a logika örök törvényét. Tehát „a feleségem háza”, vagyis bizonyos, hogy a feleségének háza van, tehát háztulajdonos. „A feleségem egyik háza”, tehát a feleségének ha van egyik, akkor van másik háza is, vagyis többszörös háztulaj-

donos. Most már minő gazdag lehet a férj, ha a feleségének több háza van? Ugy-e, csalhatatlan az én okoskodásom?

Most az ékszerüzlet előtt állanak meg és az alsóshoz harmadiknak kiszemelt rámutat egy gyémántgyűrűre.

— Ez a gyűrű itt 1200 forint. Skandalum! Én a mult hónapban *egyik emberemnek* vittem egyet haza, az 850 forintba került és szebb volt.

A báró ismét oldalbáböki a bankárt.

— Tyhü! Az áldóját! Ez lehet gazdag ember, ki 850 forintos ajándékokat visz haza az embereinek, vagyis alkalmazottjainak.

Ezzel diadalmasan ugrik a partnerjelölt elé, ki csodálkozik a váratlan megtiszteltetésen, hogy a néppárti báró és éppen nem néppárti bankár oly hévvel mutatkoznak be és kéri az alsóshoz harmadiknak őt, kitől a bemutatkozás után már annyit tudunk, hogy Hívös Alajosnak hívják.

Természetesen már másnap járta az alsós és a logika örök törvényei alapján játszó báró természetesen folyton vesztett és természetesen igen megtisztelve érezte magát, hogy a pénzét Hívös Alajos ur zsebelte be.

A szerencse mindig Hívösnek kedvezett, ami végre kihozta a néppárti bárót nyugalmából és egyízben — éppen péntekre eső tizenharmadika volt, — annyira izgatott lett egy rekontra-kassza elvesztésénél, hogy ingerülten kiáltott föl:

— Hiszen ma úgy játszik, mint egy hordár!

Hívös ur nagy flegmával tette le a kártyákat.

— Ha nem tetszik, én leszámolhatok.

A bankár, attól való félelmében, hogy vagy párbaj lesz, vagy — ami még rosszabb — ismét ketten maradnak tartlira, kibékítette a bárót Hívössel.

Igy folyt ez vagy négy hétig. Hívös Alajos egy héttel hamarabb utazott el, mint a báró és bankár.

Mikor ezek még egy heti tartózkodás után — vissza-utazva megérkeztek a fővárosba, és a podgyászuk kocsira felrakása körül szorgoskodó hordárra tekintenek, savanyu arczczal néz össze a báró és bankár.

— De hiszen...

— Ni, ni! Ez a...

— Igenis, csókolom kezeiket, én vagyok a Hívös Alajos.

— Egy hordár?

— Igenis, hordár! Csókolom kezeit!

— Maga csaló, mit emlegette a felesége házait?

— A feleségem frizirnö és vagy husz háza van, ahova frizirozni jár.

— Svindler! Mit mondta, hogy 850 forintért vitt haza egy emberének ajándékot.

— Bocsnat! de bizalmasan, csak emberünknek hívjuk megbízóinkat, mi hordárok.

A báró dühösen ugrik fel kocsijára, a bankár még dühösebben dob egy forintot a podgyászok felrakásáért az ex-partner hordárnak, azután gúnyosan szól oda a néppárti bárónak:

— No! A logika csalhatatlan törvényeit savanyítsa be és tegye el téliire, báró ur!

ARANZADALOM.

Margit-dalokból.

*Tudom, hogy hozzád el nem ér szavam,
Hogy én szívedhez el nem juthatok,
Tudom: az út előttem zárva van,
Hol üdvök üdve — nem nekem ragyog!*

*Tudom, hogy szíved úgy sem bírhatom,
Hiába rejtek égő vágyakat,
Az én szavamra édes ajkodon
Szívetfagyasztó gúnymosoly fakad!*

*Tudom, tudom, hogy nem virül tavasz
Reményeimnek gyászos romjain,
Tudom, hogy tőled úgyse jő vigasz
S hogy eltűnök maradnak álmaim!*

*De én azért örök rabod vagyok,
S ha bár szívem miattad megtörött,
A képed itt, szívemben él, ragyog
Kiolthatatlan lángoltár fölött!*

* * *

*Ha szíved az enyém volna,
Senki másé e világon,
Hogyha karom átkarolna,
Az lenne a mennyországom.*

*De ha egyszer más ölelne,
És karodban másét látom,
Az legyen tör a szívembe,
Az legyen az én halálom!...*

Somlyó Sándor.

A GYÓGYSZER.

— Beszélyke. —

Irtó MÁRTONFFY IMRE.

— Nos tehát, vagy-vagy!

E szavakat csinos fiatal ember mondá egyik Andrassy-uti palota első emeleti diszes szobájában, melyben egy másik fiatal ember hátratett kézzel jár fel s alá.

— Aladár! — szól, hirtelen megállva fiatal barátja előtt, — modorod, melyet e szomorú ügyben használsz, sért; kérlek tehát...

Aladár egy lépést hátrált.

— Uram!... — mondá szeriartásosan... bocsánatot kérek, hogy becsületes eljárásra akartam birni. Lesz oly szives, hogy elfogadja tanuimat.

— Aladár!... kiáltott utána a másik, — hallgasd meg legalább indokaimat!

— Uram... — viszonzá újabb meghajlással, van szerencsém!

— Ezzel távozott. A folyosón magában mondá:

— Indokait!... Tetszésem szerint cselekszem...

Aztán cigarettára gyújtott, sétapálcájával néhány taszintást tett a levegőben s lement a lépcsőn. Az utazára érve, jobbszemére csíptette monokliját és folytatá utját. Az operaház előtt egy régi jóbarátjával találkozott. Bodroghközy Tibor báróval, egy vidám életű, de talpig becsületes, világlátott, okos férfiúval.

— Ah, te vagy, Tibor! — kiáltott eléje. Milyen jó, hogy talállak. Éppen hozzád akartam menni, hogy segédemül hivjalak egy becsületbeli ügyben.

— Örömmel állok szolgálatodra. De ki az ellenfeled?

— Honti Oszkár gróf...

— Honti Oszkár?... — kiáltott fel Tibor csodálkozva. Mondd csak, Aladár, elment az eszed, hogy a sógoroddal verekszel?

— Hagyjuk most ezt, — felelt ez bosszusan. Délután két órakor elvárlak lakásomon, amikor majd nem fogsz csodálkozni, ha elmondom a részleteket. Most sietek, mert dolgom van. A viszontlátásig!

Ezzel faképnél hagyta barátját.

— Patvarban, — dörmögte Tibor, — ez ugyan szép megbizás. De majd megtudok én azonnal mindent. Megyek egyenesen Honti grófhöz.

A gróf még folyvást szobájában sétált.

— Jó napot, gróf ur! — köszöntött s mindjárt a dolog lényegére tért. Mondja csak, mi baja sógorával?

Valóban érthetetlen!

— Foglaljon helyet, kedves Tibor barátom! — Hallgasson végig és ha elvégeztem, önként fogja meg fogadni, hogy sohase nősül.

— Hadd halljam! — felelt Tibor, egy zsölyébe dölve. A dolog érdekessé kezd lenni!

— Ön tudja, kedves Tibor, hogy félév óta nős vagyok. Ismeri nőmet...

— Valódi angyal! — szólt közbe Tibor.

— Az! — sóhajtá Oszkár... valóságos angyal.

Az első pillanattól kezdve szerettem. Szép, fiatal, szellemdús volt. Meg voltam győződve arról, hogy boldoggá fog tenni. Igaz ugyan, hogy midőn mint szenvedélyes hajlama, melyet a fényűzés iránt tanúsított, de tudtam, hogy szeret és meg voltam győződve, hogy esküvőnk után gyermekes hajlamáról le fog mondani.

Tévedtem, kedves barátom. Nem jutott eszembe, hogy a nőkben nincs elég szilárd akarat, áldozatkészség, hogy teljesítsék a házasság erkölcsi köteletségét. Egybekeltünk és lehetőleg még gyengédebben szerettük egymást.

De szerelme mellett, még elég hely maradt Ottiliám szívében kicsapongó fényűzési vágya számára. Naponként hozták a számlákat a legelső divatraktárból. Ottiliának minden pillanatban akadt óhaja, melynek teljesítésétől — mondá — boldogsága függ. Ma gyémántos ékszert, holnap pedig drága öltözetet óhajtott. Eleintén jószággal igyekeztem kigyógyítani balga rögeszméjéből; meg akartam győzödtetni arról, hogy ez nem méltó valódi nőhöz.

Midőn ez se használt, elhittem vele, hogy vagyoni állapotom nem képes arra, hogy eleget tegyen roppant szükségletének.

Végre szigorhoz folyamodtam. Kereken megmutattam neki, hogy szenvedélyének nem áldozom fel nyugalmamat, boldogságomat, lételemet. Ekkor következtek a jelenetek: könnyek, szemrehányások. Ottília azt veté szememre, hogy nem szeretem többé, hanem zsarnok, zsugori vagyok; szóval lassankint azonosítá magát az elhagyatott, megalázott, sértett nő szerepével. Végre egy napon hazajöve, hült helyét találtam, minden búcsúzás nélkül távozott és szülőihez ment haza, hol már négy hét óta van.

Oszkár elhallgatott és nagyot sóhajtott.

— Kedves barátom, — szólalt meg Tibor. — ne panaszkodjék, mert egymásután követett el hibákat.

— Én?

— Ön! — Első és legfőbb hibája az volt, hogy megnősült! A második az, hogy nősülve, — mint maga mondá, — angyalt vett nőül és azt hitte, hogy a házasság takarékpénztár, melybe nagy kamatra helyezzzük el pénzünket.

Tudja meg, hogy arra nézve, ki azt a fényűzést koczkaztatja, hogy törvényes nőt vegyen, nem létezik törvény, nincsenek számok és számlák: Átlátja most már, barátom?

Oszkár folyvást sóhajtott, végre mondá:

— Igaz, hogy a jog látszata az ön részén van. De hallgasson végig. Elmentem anyósomhoz és kértem Ottiliát, hogy jöjjön vissza és kerüljön minden botrányt.

Fagyosan utasítottak el, sőt megtiltották, hogy nőmmel közeledjem és hosszas irka-firka után sógorom ma reggel eljött és azt a szeretetreméltó alternatívát adta elém: vagy egyezzem bele a válásba, vagy pedig vivjak meg velem.

— És ön az utóbbit választá? — kérdezte Tibor.

— Kénytelen valék. Mert sohasem fogom megengedni, hogy megfosszanak nőmtől, kit gyengesége ellenére szenvedélyesen szeretek. Inkább állok a halált-hozó golyó elé, hogysen önkényt lemondjak róla. Tudom, hogy Ottília hű marad hozzám és ha majd megunta a kényszert, melyet szülői erőszakoltak rá, át fogja látni, hogy hibáztam.

Tibor gondolatokba merült. Aztán hirtelen fölkel és mondá:

— Tehát a párbaj mellett marad? Gróf ur, eléggé szerencsétlen vagyok, hogy ellenfele tanuul szólított. Mikor és kivel kell a találkozás részleteiről értekezniem?

— Nyomban irni fogok Kürti Manó bárónak.

Ezzel néhány sort írt, borítékba tette és átadta Tibornak, mire ez köszönve, távozott. Midőn lement a lépcsőn, magában mondá:

— Tibor barátom, ha a kétségbeesett ügyet békés uton el nem intézed, ugye te vagy a legnagyobb oktondi a föld hátán! Értetted-e, Tibor barátom?

Aztán mintha feleletet adna önmagában, komolyan bölintott fejével.

— Egyelőre őrizkedni fogok attól, hogy a bárót zavarjam reggelije mellett. Aztán pedig legezélszerűbb lesz, ha Honli grófnénál teszem tiszteletemet.

A legelső állomáson bérkocsiba ült és elhajtattott Ottília szülőihez.

Ott megtudta, hogy Ottília egyedül van honn, aki szívélyes barátsággal fogadta.

— Isten hozta, Tibor ur! Nagyon szép öntől, hogy meglátogat, borzasztóan unatkozom!

— Grófné... — viszonzá Tibor, udvariasan kezét csókolva... örvendek, hogy ragyogó szépségében és szeretetreméltóságában gyönyörködhetem.

Helyet foglaltak.

— Szabad-e kérdezniem, miként érzi magát?

Ottília sóhajtott.

— Ne beszéljünk rólam. Hát ön mint van? Mindig vidám, mindig boldog!

Most meg Tibor sóhajtott.

— Merő tettetés, grófné, korántse vagyok vidám, sőt ellenkezőleg, a legnagyobb zavarban vagyok.

— Mi baja? — Tibor ismét sóhajtott.

— Szívbeli ügy, grófné!

— Hogyan! Önnek szívbeli ügye van? — kérde kaczagva a szép asszony.

— A boldogtalanoknak elkerülhetlen sorsuk, hogy kaczagják boldogtalanságukért.

Ottília folyvást kaczagott.

— Talán csak nem akar nősülni?

— Hát nem veszi észre rajtam, grófné? — felelte szomorú arcuzal Tibor. Ugy van, nősülni akarok, de...

Éva anyánk természete fölébredt Ottiliában, azonban ezzel együtt részvétele is növekedett Tibor iránt. Kezét nyújtotta, melyet az tiszteletteljesen ajkához emelt.

— Ön tudja, Tibor, hogy őszinte barátnője vagyok. Legyen bizalmas hozzám.

— Oh! asszonyom, ön valóságos angyal!

Koczkaztatom, ha mindjárt kaczagni fog is. Néhány hó óta tisztességes családhoz járok, melynek leányát szeretem... Amália szép és kedves... De egy hibája van... vagyis inkább nekem van hibám.

— Ön kíváncsivá tesz!

— Hibám az, hogy vagyonom nagyon csekély.

— Ne tréfáljon! Hisz mindenki tudja, hogy ön gazdag.

— Igaz, hogy 20—25 ezer forint évi jövedelemmel rendelkezem, de hát mi az? Amália bájos, hasonlíthatatlanul öltözködik és szokva van a legdrágább toilettékhez.

Öltözékei és ékszerei mindig a legújabbak és legpompásabbak.

— És azt rossz néven veszi a szép Amáliától? — viszonzá Ottília hévvel.

— Bámulom itéletét, grófné! Oh! legtávolabbról se vetem ezt Amália szemére.

Sőt ellenkezőleg, finom izlésc elragad. De épp ezért tekintem házasságomat oly könnyelmű tettnek. Tudom, hogy sohasem tagadnám meg Amália óhaját, sőt inkább azon lennék, hogy a legdrágább ékszereket és ruhákat hordja.

— Ön pompás férfi, Tibor!

— Méltóságod nagyon kegyes. Jól tudom én azt, de azt is tudom, hogy jövendőbeli nőmnek urias tulajdonai teljesen felemésztenék jövedelemem. Fontolja meg asszonyom, boldogtalan helyzetemet; megtagadnom kelljen Amáliám kérésének teljesítését, tanuja legyen annak, hogy ő, a divat képviselője, tegnapi ruhában járjon? Oh! asszonyom, azt nem élném túl!

— Ottília figyelmesen hallgatott.

— Nagyon sötét színben ecseteli a dolgokat, kedves barátom!

— Nem, asszonyom, — viszonzá Tibor elérékenyülve. Borzasztó példát mondhatnék, de mire való lenne ily szomorú dolgok ismétlése?

— Kérem, — mondja el, nagyon érdekes.

— Hallja tehát, asszonyom! Testi-lelki barátom volt, dús-gazdag, szeretetreméltó férfi. Sohase hittük, hogy házasodni fog, mert azt mondá, hogy gyűlöli a nőket. Egy napon azzal lepott meg, hogy nőül vette Mariettát, szép ballerinánkat.

E hír megrémített és mondám: „Kedves barátom, véged van. Hát nem tudod, hogy Marietta már a leg-gazdagabb embereket is tönkretette szertelen fényűzésével?”

Barátom mosolyogva felelé: — Szeret és eléggé gazdag vagyok, hogy teljesítem apró szeszélyeit. Barátom Párisba költözött Mariettával és én tudtam, hogy romlása elé indul. Azóta két év mult el és mit sem hallottam róla. Néhány nap előtt egyik miniszteriumban volt dolgom. Benyitva az egyik iroda-

helyiségbe, meglepetéssel vettem észre, hogy az én barátom sápadt, beesett arczezal, kopott ruhában ott görnyed az egyik rozoga íróasztalnál. Később elbeszélte sorsát. Jóslatom teljesedett.

Marietta ruhákra és ékszerekre váltotta fel óriási vagyonát és mikor már semmije se volt, egy gazdag angol lorddal megszökött.

— Borzasztó! — rebegé Ottilia.

— Ön azt fogja mondani asszonyom, hogy mi köze házasságomnak barátom balgaságaihoz? Igaza van, nem illő, hogy Amáliám és Marietta közt hasonlítást tegyek.

Lehet-e jól nevelt nő oly könnyelmű, hogy fényüzésével tönkretégye férjét? Nem fog-e visszariadni a gondolattól, hogy minden reggeli csóknál számíthatni fogja, vajjon mennyibe kerül? Nem inkább arra fog-e törekedni a nő, hogy tanácsadója, vagy társnője legyen? Nem pedig boldogságának és vagyonának gyilkosa!

— Elég, Tibor, elég! — szólt bele Ottilia, mi

Egy óra múlva mindennek vége lesz. Aztán inkább magában, mint Ottiliához, mondá: Mindakettő jó lövő, Aladár is, Oszkár is.

Ottilia meghallotta, mert Tibor is úgy akarta.

— Mit mond? — kiáltá rémülten... Aladár és Oszkár vivni akarnak érettem? Ezzel a keze közé rejtette arcát és a pamlagra roskadt.

— Nyugodjék meg, asszonyom.

— Nem szabad távoznia! — kiáltá magánkívül, miközben felugrott és göresösen ragadta meg Tibor karját... Miattam akar meghalni! Tibor mentse meg Oszkárt. Térdeimen esedezem! Csakugyan térdre akar borulni, de Tibor megakadályozta.

— Térjen magához asszonyom, még minden jóvá tehet.

— Igaza van, — viszonzá Ottilia. — Jöjjön, önnel megyek. Bocsánatot fogok tőle kérni, megvallom, hogy gonosz és méltatlan voltam!

Ezzel föltette a kalapját, magára vette köpenyét

Tűz van

közben kezét szívére szorítá. Hiszi-e Tibor, hogy a nőnek fényüzési vágya tönkretehesse férjét?

— Asszonyom! — felelé ez komolyan, — az érző szívü, valódi nő soha! De ama köznapiak közt, minőket a társadalomban találunk, nagyon kevés van, kik erre ne lennének képesek és kik meg is teszik. A nősülés koczkajáték!

Ottilia hevesen járt föl és alá. Szemében könnyek csillogtak. Tibor diadallal nézett utána.

— Nyertem! — mondá magában. Aztán fölkelt és folytatta: — Fecsegésem izgatta méltóságodat! — Bocsánatot kérek és engedje meg, hogy távozhassam.

— Ne távozzék még! Egy szivességre akarom kérni, — mondá habozva.

— Rendelkezzék velem, asszonyom, bármikor... csak most bocsásson el. Aztán óráját nézve, hozzátéve: Lovagias kötelesség szólít el. Két jóbarátom mindenáron vivni akar és ideje, hogy odamenjek. De csakhamar visszajövök, asszonyom.

és karonfogta Tibort, ki karját nyújtá és távozott vele. Bérkocsiban ültek és Oszkár lakásába hajtottak.

Ez éppen irományait rendezte az esetre, ha elesik. Ekkor az ajtó kinyílt és Ottilia lépett be.

— Ottilia! — kiáltá.

— Eljöttem, Oszkár, hogy bocsánatot kérjek! Ezzel térdreborult előtte. Oszkár fölemelte és megcsókolta könnytelt szemét.

— Köszönöm, Ottilia, hogy eljöttél, most már minden jóvá lesz.

— Kedves Oszkár! — rebegé Ottilia... Megbocsáthatsz-e? Botorul, gonoszul cselekedtem és majdnem gyilkosoddá lettem!

— Ne mondd azt, kedvesem! — Most már ismét szeretett, jó nőm léssz! Nemde, Ottilia?

— Esküszöm, Oszkár, hogy ezentul azzá leszek, mi mostanig nem voltam: segítő társad élttem fogytáig!

HANKA.

Irta: KOVÁTS JÓZSEF.

Hegyeskő, szegényes kis falucska ott a nagy Kárpátok között, egy kis patakocska partján. Házikóinak szalmafüdeleit a moha már rég befödte; a szél kegyetlen ereje megtépázta üstökét s úgy néztek ki, mint egy-egy borz: rendetlen össze-visszaságban. A falak azonban már messze fehérlettek hófehér tisztaságukkal. Meglátszott rajtuk a szegénység ijesztő mivolta, de a tisztaság jelei is mindjárt szemünkbe ötlöttek!

De hol is van megírva, hogy a szegénység nélkülözze a tisztaságot, a gondosságot, a takarékoságot?!

Ezt a szegény kis fészket égbeemelkedő hegyóriások környezik, szinte elnyeléssel fenyegetik ezt a pár hitvány hajlékot. A hegyek oldalán éjszokról, ott a magasban emelkedik az uraság egész vidéken híres, fényes kastélya. A büszke kastély jelenlegi ura ismeretes volt döllyfősségéről és fukarságáról. Azt a szegény pórnépet ő is éppugy lenézte, akárcsak kastélyának aranyozott díszítésű homlokzata a lábainál féloldalt dült, repedezett sárkunyhókat. Azt akarta, hogy ez a nép rabszolga módjára meghunyászkodjék előtte, a rég híres, százados fényes czimere, a

bér, amit az uraság kegyéből kapnak, még kettőjüknek is alig elég. Szegény öreg asszonynak utána kellett nézni még, hogy valamit kereshessen. A kastélyba járogatott be s ott a konyha körül alsóbbrendű szolgálatokat végzett. Lánya is bejárt néha vele, különösen mióta nagyobb lett, ketten mégis csak többet dolgozhattak s jutott ott nekik is valami. Hanka olyan tüde volt, mint a harmat, arcza, mint a fésző almavirág, szemeiből angyali jóság és gyermeki rajongás sugárzott. Ügyes volt, dolgos volt.

Egyszer azonban megbetegedett az öreg asszony. A sok munka és az öregség kimerítette, ágyba döntötte. Nem volt se étele, se itala, sem éjjele, sem nappala. Lázás órái voltak. A tél is ott volt már a nyakukban, mit csináljanak? Hankára hárult egyedül kis kunyhójuk körüli teendőik gondja, édesanyjának ápolása és amellet még a kenyérkereset is...

Egy nap így szólt Hankához a beteg:

— Hankám, édes lányom, jér ide ágyamhoz, hadd öleljelek még egyszer magamhoz, hadd csókoljam meg becsületos, tiszta homlokodat!...

Hanka szemeibe könnyűült... Oda lépett anyja ágyához. Szíve fájt, mert érezte, sejtette, hogy nem sokáig láthatja már ezt a szegény öreg édesanyját és ő mindenkitől elhagyatva marad

Itatónál.

fiatal hegyeskeői Budaváry Arisztid őseinek sok dicsőséget végigélt czimere előtt...

A hegyeket a fenyőerdők sűrű lombozata, a tülevelű-fák ezreinek koronája borította. Még a fák haragoszöld színei is mintha jelképezték volna uruk hatalmát és döllyfét.

A falu népe szegény volt, de becsületos, hű, dolgos pórnép. Urának föltétlenül engedelmességet, kivánságát a legszigorubb parancsoknak tartotta. Ami az övé volt, ahhoz világért sem nyúltak volna, mert tudták, hogy a büszke és kemény főúr világgá kergette volna őket s nem lett volna kenyerük, hajlékuk, ahol szegénységüket meghúzhatták volna...

A falu végén még tovább, ott a hegy lábánál, a kastélyba felvezető út mellett állott mintegy kétszáz lépésnyire egy nagyon szegényes kunyhó. Ott lakott Lőrinczné, egy szegény özvegy-asszony, fiatal, szép, tizenhétéves leányával. Ott élte még hátralévő éveit abból a szerény kegydíjből, amit még a fiatal uraság atyja, az öreg Budaváry Flórián adományozott volt nekik. — Boldogult férjura negyven esztendeig húzta az igát, hiven szolgálta urát. Már gyermekora óta ott élt s ott is halt meg, mint hű juhásza a Budaváry-familiának... Már három esztendeje, hogy elvesztették azt a jó embert, akit úgy szerettek! Hiszen hárman mily szép egytelértésben, milyen egyszerűen, de jókedvvel éldegéltek. Volt kenyérkeresőjük és azóta, most az a csekély

csak a világon. Nem bánta volna, ha inkább ő halna meg anyja helyett, inkább őt temetnék el... A szegényes berendezésű szobácskát csak az az egy fagygyugyertya sárga, bágyadt fénye világította be, melynek fénye odaesett a beteg feje fölött lévő Krisztus-képre. Hanka odavetette szemeit arra a megfeszített Krisztusra, aki vigasztalást hozott a szenvedő emberiség számára. Rövid sóhajjal kérte az Istent:

„Uram, Uram, ne hagyj el engemet!... Segítsd meg szenvedő édesanyámat!“

Keszkenője sarkával letörölte a szemébe lopódzott fájó könnyeket...

Oda lépett hát Hanka anyja ágyához:

— Vigasztalódj, édes jó szülém, jó az Isten, megsegít bennünket! Majd meggyógyulsz a szent ünnepre, olyan egészséges léssz, mint azelőtt. Elmegyünk újra a kastélyba. Borcsa asszony, a kulcsárnő is azt mondta a multkor, hogy csak menjek el hozzájuk, ad valami jófélét neked. Küld egy kis húslevest a szakácsné; majd csak erőhöz segít a jó Isten!

— Nem hiszem én azt, jó leányom — s megcsókolta egyetlen vigasztát. — Érzem, mint hagy el erőm napról-napra. De ha meghalok is, nyugodtan halok meg, mert tudom, hogy téged becsületben neveltek fel és megtanítottalak jóra, istenfélelemre. Fogadd is meg, édes lányom, itt előttem, haldokló

édesanyád előtt, hogy a becsületed szent lesz előtted, azt meg fogod őrizni mindig. Mert akinek becsülete van, annak mindene van, azt mindenki szívesen látja, azt viszont meg is becsüli mindenki. Fogadd meg, édes lányom, hogy jó léssz, becsületedet meg fogod óvni!

— Fogadom, édes szülém. Hisz mindig a jóra tanítottál, óvtál a gonosztól, a rosztól. Szegények vagyunk ugyan, de becsületesek. Sovány kenyeret eszünk, de elégedettek vagyunk!...

— Ugy, édes magzatom, egyetlen gyönyörűségem, az Isten segítsen meg! Ha meghalok, most már nyugodtan alszom örök álmomat, mert jó, becsületes lányom van nekem!...

(Vége következik.)

Agglegények regénye.

(Regény egy kötetben.)

(12)

Írta: **KOZMA JÁNOS.**

A hivatalnoknak a kobakja bizonyára sokkal keményebb volt, mint az enyém, mert ő nem is bosszankodott, sőt mi több, bocsánatot kért és azzal a folyosón eltávozott.

Én pedig ezen összeütközés következtében még inkább felhevültem és utána kiáltottam: „bocsásson meg az öreg apád!”

Azután pedig feldúlt lélekkel, majd őrzöngve rohantam a szobába, hol több hivatalnok csendesen dolgozott és minden bemutatkozás nélkül egyenesen a szerkesztőt kerestem.

— Nagyon el van foglalva — sok a dolga. Tán elmondhatná itt is, hogy mi járatban van, — förmedt rám az egyik hivatalnok.

— Én a fővel akarok beszélni, nem a lábbal; mert nagyon fontos dolgom van vele, — válaszoltam nem eléggé tisztességes hangon.

— Ugy látszik, hogy ez az úr nem tudja, hogy hol van, nem tudja, hogy itt — tisztességes emberekkel — csak tisztességes hangon lehet beszélni és hogy itt, mindenkinek, legyen az úr vagy paraszt, tisztességes emberhez illő módon kell viselkedni, — válaszolt komoly hangon a hivatalnok.

— De mikor az urak bolondot csinálnak, akkor én nem válogathatom a szavaimat, — feleltem még magasabb tónuson.

A zajos szóváltásra megnyílik a mellékszoba ajtaja és egy elegánsan öltözött, potrohossal, — czvikkerrel az orrán — kidugja kopasz fejét és csendességre int bennünket.

— Itt a szerkesztő ur; — a czvikkeres, kopaszfejű úr felé mutatva — felelé a zajos párbeszédet folytató hivatalnok.

— Szerkesztő úr! — mogorva hangon, elég röviden adtam meg a titulust.

— No, mi baj? — mivel lehetünk szolgálatára? — kérdezé a szerkesztő.

— Az urak ugyancsak bolondot csináltak belőlem! — feleltem haragtól nekivörösödve.

— Ugyan!? Ugyan!? — Nincs szerencsénk ismerni az urat.

Ez az úr bizonyára részeg, vagy elmebajos, — vélekedék a haragos hivatalnok.

— Nem vagyok én se részeg, se bolond, bolondabb, az, aki én belőlem akart bolondot csinálni. — Vegye tudomásul a szerkesztő úr, hogy én még élek, — kezdtem odamenetelem czélját előadni.

Általános nevetés. — A hivatalnokok majd megpukkadtak.

— Ezennel örömmel veszem tudomásul, hogy uraságod becses személye még életben van, — válaszolt gúnynyal a potrohossalakú ujságíró.

Én pedig folytattam fölkorbácsolt szenvedélyvel, zavartan, öntudatlanul. És ezennel vegye tudomásul a tisztelt szerkesztő úr, hogy én még egyszer sem lőttem magamat fejbe.

Általános hahota követte szavaimat.

— No még ezt is örömmel veszem tudomásul, — válaszolt gúnyos mosolyal a szerkesztő.

— Itt van a fejem, tessék körülvizsgálni és meggyőződést szerezni szavaim igazsága felől, — folytattam mondókámat, — mindinkább neki hevülve.

— De már — megengedi nekem uraságod, — az talán még sem tartozik az én szakmámhoz, hogy az ön nagyrabecsült s száradófélben levő kobakját körülvizsgáljam. — Tessék azt az orvosra bízni. — Én lapszerkesztő vagyok.

— Nekem nincsen szükségem orvosra. S vegye tudomásul a t. szerkesztő ur, hogy az én kobakom, illetve, az agyvelőm még — hála Istennek — nincsen száradófélben. Hanem — igenis — a tisztelt szerkesztő urat még arra az egyre figyelmeztetem, hogy én sohasem fogom magamat fejbelőni.

Ez az ember örült, — hangzott több oldalról.

— Azt nagyon okosan teszi, — válaszolt most már kissé boszusan a fölingerelt, kopaszfejű szerkesztő.

— És végre vegye tudomásul a szerkesztő ur, hogy énnekem nincs, nem is volt és nem is lesz szerelmi bánatom soha; bizonyosság reá a jegygyűrű — mutattam.

— És még azt is vegye tudomásul, hogy az én holttestemet még sohasem bonczolták fel és hogy az én holttestem még sohasem volt a morguéba.

A szerkesztőségben általános és zajos nevetés tört ki.

— Még oda kerülhet, — jegyzé meg az egyik hivatalnok gúnyosan.

A szerkesztő ur pedig — ez utóbbi állításaimnak szíves tudomásul vétele után — már egészen komolyra fordította a dolgot:

— De hát uram, végezzünk! Mi nem érünk itt rá komédiát végignézni, végighallgatni!

— Ezennel vegyék tudomásul az urak, mind valamennyien, hogy én nem vagyok komédiás! s hogy nem jöttem én ide önöket mulattatni! — vágtam közbe önmagamból kikelve, még magasabb tónuson.

— De hát, ha az ur nem örült és nem részeg, akkor legyen szíves megmondani, hogy kihez legyen szerencsénk és mi járatban van, — boszankodott a czvikkeres alak.

— Én dr. Almássy Andor, a főváros egyik első fiskálisának, dr. Várvolgyi Attila urnak a segédje vagyok, — kezdtem a bemutatkozást.

— Örvendünk a szerencsének, — hajlongott az egész szerkesztőség.

— S az önök lapja azt a bolond hirt hozta felőlem, hogy én szerelmi bánatomban föbelöttem magamat s hogy holttestemet kiszállították a morguéba.

A hivatalnokok kaczagtak.

— De most már — azt hiszem — meg van róla győződve a tisztelt szerkesztő ur, hogy az én holttestemet nem bonczolták fel és hogy azt nem vitték a morguéba?

— Azt örömmel konstatáljuk, uram, — válaszolt a szerkesztő, — de megengedi és talán nem veszi tőlünk rossz néven, ha megsugjuk önnek, hogy nemcsak egy tarka borju született ám a világra.

— Jó, már ebben tökéletesen igazuk van, — felelém kissé józanodva és szájtátva.

— És legyen szives elhinni nekünk, — folytatja a szerkesztő, — hogy dr. Almásy Andor is volt még egy, még pedig egy igen tekintélyes, fővárosi kezdő orvos — sajnos — szerelmi csalódás következtében csakugyan föbelőtte magát.

Jó nagyot ütöttem erre a homlokomra. — Oh, én bolond, — erre nem is gondoltam.

— Ez a bocsánatot kérek! Igazán, a hír hallatára egészen önkívületi állapotba jutottam s most — szokásom ellenére — talán kissé nyersen is viselkedtem, — iparkodtam menteni magamat.

— Kérem, kérem, semmi hiba, tisztáztuk a dolgot, — hallatszott minden oldalról a kiengesztelődés megnyilvánulása.

Barátságos kézzorítással bocsátott el a szerkesztő.

Én pedig — mint akit leforráznak — futottam, rohantam ki a szerkesztőségből és oh, sors különös iróniája! Az én kijózanodott kobakom — az ajtóban — azzal az átkozott hivataloszolga kemény tökféjével ismét összeütközésbe jött, még pedig — a véletlen különös kegyelméből — úgy, hogy most már annak másik oldalán is támadt egy galambtojás nagyságu daganat.

És akkor az az átkozott hivataloszolga még csak bocsánatot sem kért, sőt nekiállt még feljebb: Isten-igazából összeteremtézt és mérgesen utánam kiáltotta, hogy: Vigyen az ördög és vissza se hozzon!

Engem persze vitt... de nem az ördög, hanem a magam akarata; még csak vissza se néztem.

Én pedig vittem a fejem kétoldalán a sajtó, galambtojásnagyságu daganatokat s a folyosón hallottam, hogy ott benn hangos kacagás kíséri utamra.

IX.

Amint a szerkesztőségtől megszabadultam, siettem felkeresni barátaimat, hogy tudassam velök a velem megtörtént nevetséges komédia alapját, t. i. a fiatal kezdő orvosnak, Almásy Andor doktornak — a névrokonnak — gyászos kimúltát s hogy értésükre adjam, hogy a lovagias párbajra ninesen ok s így az általam történt megbiztatás tárgyaltan.

Barátaim éppen velem szemközt jöttek s az általam tervezett felvilágosításra nem is volt szükségük, — ők már mindent tudtak.

Amint megpillantottak, mindjárt felém tartották a direkciót és hangosan nevettek; Füzesy Imre pedig, a vélt ellenfél, éppen tombolt az én komikus esetemen.

Magam pedig boszankodtam oktalan eljárásom felett. S két felül megdagadt kalaptartómmal haza nem is mertem menni, — féltem a hölgyek kacajától.

A lovagias párbaj — amint már az elmondottakból tudható, — tárgytalanná vált; mindazonáltal betérünk egy közeli vendéglőbe, ahol aztán jó vörösborral megvittuk a párbajt — a végkimerülésig.

S midőn a poharak szakadatlan csörömpölése között legyőzött, csekély személyiségem az asztal alá gurult, segédeim a párbaj további folytatását beszüntették és egy odarendelt fiakkeren ellenfelemmel lakásomra vittek.

Barátaim úgy akartak engemet belopni szobámba, hogy a ház lakói — különösen pedig Várkölygyiek — önkívületi állapotomról tudomást ne szerezzenek.

De nem sikerült tervük.

Éppen a folyosón czipeltek — mindakét karon tartva, — midőn Várkölygyiné leányávei, Jozefin kisasszonnyal épp sétára indult.

(Folytatása következik.)

Csevegés a „Zöld szalon”-ban.

Blaha Lujzáról.

Kedves Szerkesztő úr!

Hát bizony igen nagy feladatot rótt rám, amikor azt kívánta tőlem, hogy én Blahánéről írjak, mert bizony én Blahánéről csak — érezni tudok. Valahányszor reá gondolok, pedig sokat gondolok reá, — mindig csak harag támad a lelkemben, hogy hát miért van csak egy Blaháné a világon, — mert milyen más volna az élet, ha sok ilyen Blaháné volna.

Nem a művésznőről szólok — mert hiszen azt ugyanis ismeri mindenki szerte a világon. Olyan az ő neve, mint az Ige: meghajol előtte minden igazhitű — hanem arról a végtelen jóságos szívű asszonyról, aki már több, mint tíz éve a tőszomszédom és akinek a szíve jóságát talán én ismerem legjobban.

Ezalatt a hosszú — jaj, de hogy hosszú, hiszen oly gyorsan röpi el az ő szomszédságában ez a pár esztendő, — 10 egy néhány esztendő alatt talán többször éreztem az ő szívének végtelen jóságát, mint ahány nap volt benne.

Gyengédségének sok ezer tanúsága között legjobban az maradt meg emlékezetemben, amikor — néhány esztendővel ezelőtt — házasságának évfordulóját ülte.

Nagy volt a vigság Blahánénál. Volt sürgés, forgás, készülődés, várták a vendégeket.

Ezalatt pedig én az én kis hálószobámban feküdtem, nagybetegen ágyamban. A hálószobám fala határos a Blaháné hálószobájának falával.

Kétségbeesve járt-kelt Blaháné a szobáiban, mert sehogyse tudta úgy elrendezni a dolgot, hogy azt a szobát, amely az én hálószobámmal határos, tisztán tartsa a vendégektől, nehogy engem, aki ekkor, mondom, súlyos betegen feküdtem, zavarjon.

Senkisémet tudta volna reá birni, hogy a vendégeket oda is teengedje, mert nem tudta volna elviselni, hogy a szomszédszobában vigadjanak, mialatt én sinylődöm. S jó sokáig kellett nekem is beszélnem, amíg meg tudtam értetni vele, hogy hát hiszen nekem jól esik és még szórakoztat is betegségemben, ha az ő vidámságukat hallom.

Máskor meg, ugyancsak e betegségem alatt, — amikor a szenvedéstől is kimerültem, kénytelen voltam egyik-másik hogylételemet tudakoló színész-kollégámat legnagyobb fájdalmaim között is azzal nyugtatni meg, hogy hát jobban érzem magam, — az én jó Blaháném tanusította mindvégig a leggyengédebb, a legmeghatóbb részvétet.

Sohase jött be, amíg súlyos betegen feküdtem, nehogy terhemre váljon, hanem úgy cselekedett, hogy hát odaállott az ő ágya mellé, este pedig ágyában fekvő kopogott a falon, kérdezve így jellel hogylételem felől.

Akkoriban a Szegény Jonathán járta. Ha jól éreztem magam, akkor a zenekari nótát kopogtam át a falon, amiből tüstént megértette Blaháné, hogy jól vagyok és vissza kopogott egy másik vig nótát, amiből aztán megértettem, hogy ő is jól van és örül a jó híreknek.

Ha meg rosszabbul voltam, akkor valami lassut kopogtam át a falon, amire ő is reázendített egy siralmas kopogót.

És így tudakolódzott naponta számtalanszor és mindig ő tudott legjobban a betegségem felől. Egyszer a Lili leányom — akkor még cseprű kis lány volt,

talán négy esztendő — megkapta az első arcképét, persze Blaháné volt az első, akinek az én kis Lilim egy példányt szánt — magából. És amikor be akartam küldeni hozzá a képet, odaszól az én kis Lilim: „Anyutám, ird oda, hogy nagyon szejetem a „Luda“ nénit“. (Nem tudta a lelkem még akkor kimondani, hogy Lujza.)

Hát ha szerkesztő úr azt akarja, hogy én Blahánéról azt irjam, amit legjobban érzek, már bizony én is a Lili lányom példáját követem és azt írom, hogy hát nagyon, nagyon, végtelenül szeretem a „Luda nénit“.

Hegyi Aranka.

KÉPEINKHEZ.

Prém Irén. Költő lánya s hozzá bájos, szellemben gazdag leánya, aki maga is hivatott költő: ez *Prém Irén*. Mai számunk czimlapjáról mosolyog az olvasó felé az ifju, boldog menyasszony, mert három hét óta arája szorkolai *Ságy Gyulának*, az Osztrák-Magyar-Bank tisztviselőjének, ki valóban irigylendő hitvest kap benne. Prém Irén a neve, mint lírai költőné néhány év óta ismeretes. Mély érzés, dallamoság, igazság jellemzi az ő kis alkotásait, melyek először is Bartók Lajosnak és Jókai Mórnak tünnek föl. Jókait, amikor Balaton-Füreden meglátogatta a Prém-családot, valóságos elragadta a szép Irén néhány költeménye elszavalásával és saját szerzeményű dalainak eléneklésével. Emléksorokkal ékesített arcképét adta a költőfejedelem elismeréséül a fiatal költőnek. S e látogatás után *Prém Józsefhez* a jeles íróhoz, mint apához, így szólt:

— Kedves öcsém, irhatsz te jó regényeket és pályakoszorúzott drámákat, de, hogy az Irén leányod jobb verseket ír mint te: az bizonyos!

Ennek a dícséretnek pedig maga Prém József, akinek szép költeményeit lapunk olvasói régóta ismerik, legjobban örül.

Aranylakodalom. Mily szép, lélekemelő ünnep! Gyermekek, unokák és dédunokák népesítik meg a tágas termet. Alig férnek el: pedig egy része a vérbeli atyafiságnak még nem érkezhetett meg vidékről. Az ünnepelt aranyházaspár boldoggá lesz a boldogok láttára és megifjodik az ifjuság szeretetében. Hogy siet mindegyik a boldog menyasszonyt üdvözölni és még olyan — pikáns — czélzások is röppennek a csintalan unokák ajkairól. És a két öreg bizony nem banná, ha lehetne — újra kezdeni!

IRODALOM.

A hún-magyar rokonság kérdése régóta foglalkoztatja a tudósokat. A tudomány emberei elvetik a rokonság tényét, a néphagyomány és a költői képzelet azonban nem adja fel. Arany János is mintegy a magyar nemzet ősmondájának szánta hún trilógiáját. Annyi bizonyos, hogy a mondai Attilához joga van a magyar népnek, mert erősen átalakította a nyugati krónikák leírásából a maga hőseinek képére. Nagy szakállát, pompás gazdagságát, kincsekben dúskálkozó kedvét a magyar monda adta. A külföldi egykoru krónikák is rokonnak hirdették a két nemzetet, mert a magyar szokásaira, félelmetességére, harszoni kedvére megegyezik a húnnal. Az tény, hogy Nógrádban, Gömörben még egy emberöltővel ezelőtt regéltek a hún királyról, aki napba, holdba, sötét éjszakába temetkezett, arany-, ezüst- és vaskoporsóba.

Attila személyéről, győzedelmes csatáiról, harszoni népéről, városokat irtó kardjáról beszél a Nagy Képes Világtörténet 79-ik füzeté, mely most hagyta el a sajtót. A jeles munka a vállalatnak IV-ik kötete s Borovszky Samu ismert történettudós és akadémikus tollából ered. A nagy vállalat tizenkét kötetből fog állani s szerkesztője Marczali Henrik, ami egymagában is garancia volna arra nézve, hogy az egész nagy mű kitűnő s a modern történetírásnak számottevő alkotása. Az egyes füzeteket számos szép illusztráció díszíti. Egy kötet ára 16 korona. Kapható havi részletfizetésre is. Egy füzet ára 30 kr., 60 fillér. Megrendelhetni Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaságnál, Budapest, VIII., Üllői-ut 18. és minden hazai könyvkereskedésben.

Pompéji utolsó napjai. Regény. Irta lord Lytton *Bulwer Eduard*. Angolból fordították *dr. Wirtzföld Béla* és *Dura Máté*. A holtak városáról írott világirodalmi nevezetességű regényszerző 67 év előtti munkája. Azóta angol és minden művelt nyelven számtalan kiadást ért. Fordítók érdeme, hogy most már magyarul is megvan. A mű tizenkilencszázadot hidal át; közvetlen a Krisztus utáni kort, a Pompéjiben élt görögök, rómaiak, egyiptomiak, nazarénusok és rabszolgák szokásait, erkölceit, törekvéseit, forrongását ismerleti egy rendkívül érdekes, a Glaucus és Jone szerelmi regénye keretében. Megismerjük e munkából a különböző vallásfelekezetek küzdelmeit, a régi istenek hanyatlását, a kereszt feltűnését. A klasszikus kor, mint egy eleven képsorozat vonul el előttünk, végül a Vezuv irtóztató kiövrésével és rombolásával. A fordítás tösgyökeres, művészi nyelvezetű, dícséretre méltó. A szép kiállítású vaskos kötet *Nagel Ottónál* jelent meg Budapesten. Ára füzve hat, díszkötésben nyolcz korona.

Adomák.

Eltalálta.

— Tanítónő (a felsőbb leányiskolában): Mit tudunk Stuart Máriáról, Ella?

— Ella: Stuart Mária... Stuart Mária...

— Tanítónő: Nos, miről nevezetes?

— Ella: Stuart Mária, igen, igen, kérem, már tudom, ő találta föl a Stuart-gallérokat!

Naiv.

— Bandi: Mamácska, mi az a ház ott?

— Anya: A zálogház, kicsikém!

— Bandi: Mit csinálának ott az emberek?

— Anya: Zálogot visznek be.

— Bandi: Aztán esőket kapnak érte?...

Kifogás.

A menyecske épp akkor jön a szobába, midőn férje, ki szatócs, csipkedi a szobaleányt.

— Mi ez?! — kiált fel az asszonyka.

A férj dadogva szól:

— Üzleti fogás, lelkem.

A sapka.

Az anyó lassan tipeg a kapitány elé, botra támaszkodva s félénken nézve olykor szét a szobában, mert mégis csak félelmetes az, ilyen helyen járnai egy szegény özvegyasszonynak, akinek soha rendőrséggel baja nem volt. Az anyó az egyik kezében a botot fogja, a másikban egy új bárányszőr-sapkát, amit illő reverenciával tesz le az asztalra.

— Tessék, mondá, ehon a sapka.

— Látom. Egész új sapka.

— Biz ez új. Most vettem a fiannak vásárrkor.

— Aztán mi baj van vele?

— Hát, könyörgöm, elveszett a fiam. Azt jöttem jelenteni.

— Aztán hát minek ahon a sapka?

— Könyörgöm, ebből vészett ki.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Boldizsár András. Verses humoreszkje jó, de már üzentük, hogy — hosszú közleményekre nincs helyünk. — **Molnár József.** Válogatunk közülök... később. — **Lauka.** Köszönjük. — **D-t (Sz-i) Gyula.** A mese igen sikerült, de nincs terünk ily hosszú közleményre. Ha rövidítve újra beküldi, készséggel közöljük. — **Sz-t.** A „Hölgyek Lapja“ és „Előfizetők postája“ kivételesen a jövő számban lesz közölve.

Europa, irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, VI., Ó utca 12.